

[Axel Ivan Pedersen.]

fremme byggeriet i de områder, hvor boligbehovet er særlig mærkbart og presser på. Men da dette boligbehov er af en sådan karakter, at det ikke kan dækkes, medmindre der bygges til billigere boligafgifter end dem, vi efterhånden er kommet op på, må den nye bekendtgørelse nødvendigvis fastsætte visse maksimalgrænser for håndværkerudgifterne i såvel etagebyggeriet som for parcelhuse; man kan nemlig ikke undgå at lægge mærke til, at der visse steder er bolignød, selv om der ikke er boligmangel, ganske simpelt fordi udbuddet er til priser, som den boligsøgende del af befolkningen ikke er i stand til at betale. Det er derfor af afgørende betydning, at der fastsættes de af boligministeren forleden omtalte begrænsninger, som indeholdes i den bekendtgørelse, boligministeren agter at udstede.

Da der har været nogen misforståelse fremme angående dette, ikke mindst i B.T., som i dag yderligere understreger sin misforståelse — hvis det da ikke er en mistænkeliggørelse, der fra bladet side er tale om. Misforståelsen har gået ud på en vurdering af, i hvilket omfang bestemmelserne vedrører landet som helhed, eller hvorvidt de kun vedrører de hidtil regulerede områder, og jeg vil derfor gerne have boligministerens bekræftelse på, at den prismæssige stramning, for så vidt angår håndværkerudgifternes størrelse og begrænsningerne i boligens størrelse, ene og alene vedrører de hidtil regulerede områder, mens begrænsningerne i belåningsforholdene, der er indeholdt i ændringsforslaget til lov om boligbyggeri — det, man benævner overgang fra netto til brutto i prioriteringen — gælder landet som helhed.

Det er et spørgsmål, om ikke alle bestemmelserne burde gælde landet som helhed, selv om det må erkendes, at den praktiske betydning af disse bestemmelser ikke vil blive af særlig stor betydning i de reguleringsfri områder, hvad også Håndværksrådet peger på i sin henvendelse af dags dato, velsagtens fordi man er klar over, at man i det store og hele holder sig inden for de her afstukne grænser og heller ikke har noget besvær med at gøre det.

Som det var ventet, har disse forslag om ændringer såvel fra politisk hold som fra mere direkte interesserede byggekredse med-

ført mere eller mindre velbegrundet kritik, særlig for så vidt angår håndværkerudgifterne. Foretager man en almindelig sammenligning af byggepriserne i landets forskellige egne, kan man ikke undgå at blive forbavset over de store forskelle, der er på nogenlunde ensartet byggeri, og da det vel næppe kan tænkes, at man noget sted bygger med underskud, må der være steder, hvor man, uden at det behøver at gå ud over kvaliteten, kan bygge billigere.

Det viser sig da også, at alene fremsættelsen af lovforslaget den 7. november var i stand til at fremkalde ikke alene eksempler på, at det kan lade sig gøre at bygge efter de foreslåede maksimale håndværkerudgifter, men også eksempler på direkte prisnedsættelser, for så vidt angår parcelhuse, på beløb helt op til 4.000 kr. uden at ændre ved husenes kvalitet. Det fremgår ganske tydeligt af annoncer i Berlingske Tidendes sidste søndagsudgave. Jeg finder ingen anledning til at uddybe disse annoncer særligt; det blev i øvrigt gjort i aftes ved den fjernsynsudsendelse, der var arrangeret på Frederiksberg.

Der er således allerede sat en vis konkurrence i gang på boligbyggeriets område, netop det, som det ærede medlem hr. Thestrup efterlyste i en artikel i går i Jyllands-Posten.

Blandt de kritiske røster har der også lydt én fra Danske Arkitekters Landsforbund, som i en henvendelse til regering og folketing først erklærer sig enig i regeringens målsætning og derefter giver udtryk for, at de foreslåede foranstaltninger vil få både uheldige og uoverskuelige konsekvenser for byggeriet. I den anledning vil jeg gerne sige, at jeg tror, at man i disse kredse må erkende, at der ligger store byggeopgaver inden for de foreslåede rammer i fremtiden, ikke mindst på baggrund af visse kendsgerninger, f. eks. at erhvervsbyggeriet allerede har vist en faldende tendens, og at det er en lille procentdel af befolkningen, der har de store indtægter, som tillader et dyrt byggeri. Statistikken viser, at omkring 85 pct. af befolkningen har en skattepligtig indtægt på 15.000 kr. og derunder, og det er netop i denne store befolkningsgruppe, behovet for bedre boliger ligger og vel at mærke til priser, som lejerne kan betale.

Selve byggerereguleringen har været udsat for megen letkøbt kritik, uanset at den i sin